

Capitolul 14

Este deosebit de important să năzuim după dragoste, așa cum și apostolul atenționează categoric aici în versetul 1, deoarece ea este avuția cea mai mare și care rămâne, dar în afară de aceasta este plăcut înaintea lui Dumnezeu să stăruim după darurile duhovnicești; mai ales după acelea care au în vedere binele tuturor și slujesc pentru zidirea sufletească a Adunării. Dragostea dorește aceasta, căci ea știe că Domnul dorește ca Adunarea Sa să crească în har și în cunoștință. Un creștin care iubește cu adevărat pe Domnul, nu se va mulțumi să vadă cum Adunarea este zidită sufletește prin alții, ci el însuși va năzui în simplitate după acele daruri care duc la zidirea sufletească a Adunării. Este total inacceptabil din partea lui Dumnezeu, ca în astfel de năzuințe să te gândești la tine însuși și nu exclusiv la binele Adunării.

Cine vorbea într-o limbă străină, nu vorbea oamenilor, ci lui Dumnezeu (versetul 2). Nimeni nu-l înțelegea, și de aceea nimeni nu putea fi zidit sufletește, probabil nici măcar el însuși nu se înțelegea (compară cu versetul 13). El era unealta Duhului și savura exclusiv faptul că era în părtășie cu Dumnezeu și rostea Cuvintele lui Dumnezeu spre propria lui zidire sufletească; aceste exprimări însă nu aveau nici-un folos pentru alții, el vorbea taine numai pentru sine însuși. »Cine proroceste, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere« (versetul 3). Prorocia nu înseamnă numai vestirea lucrurilor care se vor întâmpla în viitor, ci și comunicarea gândurilor lui Dumnezeu, de către acela care este în părtășie cu Dumnezeu. Prin această comunicare se zidește sufletește Adunarea, în timp ce acela care vorbește în alte limbi se zidește pe sine însuși (versetul 4). Darul prorociei era deci mult mai important decât acela al vorbirii în alte limbi; de aceea spune apostolul în versetul 5: »Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine proroceste, este mai mare decât cine vorbește în alte limbi; afară numai dacă tălmăcește aceste limbi, pentru ca să capete Adunarea zidire sufletească.« Acesta era un cuvânt umilitor pentru mândria corintenilor, care, așa cum am amintit odinioară, acordau o valoare deosebită vorbirii în alte limbi, și asemenea copiilor căutau să strălucească prin aceasta. Însă voința lui Dumnezeu este zidirea sufletească a Adunării; de aceea darurile care conduc la aceasta au prioritate, în timp ce vorbirea în alte limbi avea valoare pentru Adunare numai în măsura în care prin tălmăcire putea servi acestui scop.

»În adevăr, fraților«, continuă apostolul, »de ce folos v-aș fi eu, dacă aș veni la voi vorbind în alte limbi, și dacă cuvântul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățătură?« (versetul 6). Prin cuvântul »descoperire« se înțelege aici facerea cunoscut a adevărilor ascunse până atunci, în timp ce »prorocia« constă mai mult în aplicarea asupra inimii și conștiinței a adevărilor descoperite. »Cunoștință și învățătură« înseamnă înțelegerea adevărului descoperit și a interpretării lui. Darul învățaturii slujește mai mult spre zidirea sufletească a acelor care sunt spirituali, în timp ce prin prorocie sunt zidiți sufletește și aceia care sunt mai puțin spirituali; conștiința lor este cucerită și judecată prin puterea Cuvântului.

Toate darurile amintite aici au scopul de a zidi sufletește. Vorbirea în alte limbi se aseamăna cu un fluier sau cu o harfă, dar care nu dau sunete diferite (scot un unison), sau cu o trâmbiță care dă un sunet neclar. Nimeni nu este în stare să înțeleagă sensul acelor sunete și nimeni din armată nu se va pregăti de luptă la auzul acestor sunete; tot așa de puțin se poate ști ce s-a spus, dacă vorbirea nu a fost clară, este ca și cum s-a vorbit în vânt (versetele 7-9). În lume sunt diferite feluri de voci și vorbiri, și fiecare are scopul să se facă înțeleasă de ascultători. »Dar dacă nu cunosc înțelesul sunetului«, spune apostolul, »voi fi un străin pentru cel ce vorbește, și cel ce vorbește va fi un străin pentru mine« (versetul 11).

De aceea apostolul îi îndeamnă pe corinteni, care erau plini de râvnă pentru darurile Duhului, să folosească râvna lor pentru lucrarea de zidire sufletească a Adunării (versetul 12); și dacă vorbeau într-o limbă străină, atunci să se roage pentru tălmăcirea ei, ca aceasta să ducă la zidirea sufletească a celorlalți (versetul 13). În exercitarea tuturor darurilor să se aibă ca scop suprem creșterea Adunării. El nu le-a interzis să se roage în Duhul, să cânte cântări de laudă și să mulțumească, dar s-o facă totodată și cu mintea, adică într-un mod de înțeles, ca astfel toți să fie zidiți sufletește și cei lipsiți de daruri să poată spune »Amin!« la mulțumire (versetele 11-17). În această prezentare simplă și detaliată se cuprinde o atenționare serioasă pentru creștinii tuturor timpurilor. De fapt nu

mai este nici-un pericol ca prin daruri să vorbești în alte limbi, sau să te înalți pe tine însuși, căci acest dar nu mai există, însă se poate întâmpla pe alte căi, și anume, căutând să imiți acest dar. Orice lucrare este inutilă, dacă are ca scop propria persoană și nu zidirea sufletească a Adunării.

Dacă apostolul insistă atât de mult la corinteni pentru o vorbire înțeleasă în Adunare, aceasta nu o făcea din gelozie, căci el a spus: *»Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți. Dar în Biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă«* (versetele 18-19). Apostolul acorda respectul cuvenit aceluia dar, căci el venea de la Dumnezeu și era o dovadă deosebită a puterii Sale și a prezenței Sale în Adunare; dar el era împotriva oricărei vanități a firii și a admirației unora la privirea acestui dar. Singura lui dorință a fost să slujească altora, să zidească sufletește Adunarea, și nu să strălucească înaintea lor. Dragostea și lepădarea de sine, la care îndemna pe frații lui, se găsea la el însuși; și de aceea spune corintenilor cu toată seriozitatea: *»Fraților, nu fiți copii la minte; ci, la răutate, fiți prunci; iar la minte, fiți oameni mari«* (versetul 20). Să te lauzi și să te înalți cu ceea ce strălucește, prin aceasta neglijând ce este folositor, era în realitate un lucru copilăresc. A fi copil, era un lucru foarte bun, dar la răutate, adică, să nu o cunoști și să nu o practici, dar la minte trebuie să fi priceput și deprins.

Apostolul adaugă încă o dovadă, ca să arate corintenilor că ei nu aveau nici-un motiv să alerge după vorbirea în alte limbi și să-și găsească plăcerea în ele. Acest fel de vorbire a fost vestit de prorocul Isaia (cap. 28, 11-12) ca fiind o judecată asupra lui Israel și de aceea nu era așa mult de dorit (versetul 22). Nu era un semn pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși, nu era dat de Dumnezeu ca să fie folosit în Adunare pentru zidirea ei sufletească, ci ca să convingă pe cei necredincioși de puterea și prezența lui Dumnezeu, așa cum a avut loc în ziua de Rusalii în Ierusalim, când apostolii puteau vorbi fiecăruia în limba lui maternă. Dumnezeu va vorbi poporului Său în limba lui proprie; când însă vorbește printr-o limbă străină, aceasta este o dovadă a nemulțumirii Lui, așa cum se vede și din locul de mai sus.

În versetele care urmează, apostolul revine încă o dată la această temă. Vedem aici că cei necredincioși, cu toate că nu fac parte din Adunare, au deplina libertate să viziteze Adunarea, ca să audă Cuvântul. Când unul din aceștia intra în Adunare și îi auzea pe toți vorbind în alte limbi, din care nu înțelegea nici-un cuvânt, el trebuia să creadă că și-au ieșit din minți; dar dacă îi auzea prorocind, adică, vorbind într-o limbă înțeleasă spre zidirea sufletească, atunci conștiința lui ajungea la convingere și era judecat de toți, prin aceasta era constrâns să cadă cu fața la pământ și să se închine lui Dumnezeu, și să mărturisească că Dumnezeu era cu adevărat în mijlocul lor (versetele 23-25). Exercițierea darului în Adunare era deci, atât pentru ea, cât și pentru ascultătorii necredincioși, cu mare folos, în timp ce vorbirea în alte limbi era tuturor nefolositoare, dacă nu era tălmăcită.

În legătură cu cele spuse mai înainte, apostolul face acum cunoscut gândurile lui Dumnezeu cu privire la exercitarea darurilor în întrunirile celor credincioși, sau ale Adunării. În Adunarea din Corint au fost multe daruri, pe care apostolul însuși le confirmă în capitolul 1, versetele 4 – 7. Însă prin acestea s-a creat în Adunare o stare de confuzie, prin faptul că inimile corintenilor erau umplute de orgoliu. Fiecare voia să vorbească altuia, și urmarea a fost că deseori mai mulți vorbeau deodată. Apostolul atenționează foarte sever împotriva acestui abuz. *»Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească«* (versetul 26). Apostolul nu îi mustră, că fiecare avea ceva de spus, atunci când erau împreună, dar îi mustră când mai mulți vorbeau deodată și prin aceasta lua naștere dezordinea.

Libertatea darurilor este aici deplin recunoscută, și prin acest loc este confirmată foarte clar; dar Duhul Sfânt nu permite ca această libertate să se transforme în desfrânare și ordinea lui Dumnezeu să fie dată la o parte. Fiecare este pe deplin liber să vorbească în Adunare ceea ce îi dă Duhul, dar trebuie să aibă loc într-o anumită ordine. Dacă cineva vorbea într-o altă limbă, trebuia să fie acolo un translator sau traducător, pentru ca Adunarea să fie zidită sufletește. De asemenea, nu era bine ca la o întrunire să vorbească mai mult de doi sau trei într-o altă limbă; dacă lipsea traducătorul, atunci niciunul nu trebuia să se folosească de acest dar în Adunare (versetul 27 – 28). Tot așa puteau să vorbească doi sau trei proroci unul după altul, iar ceilalți trebuiau să judece cele spuse

(versetul 29). Dacă se făcea o descoperire unuia care ședea jos, atunci cel dintâi trebuia să tacă; »fiindcă«, spune apostolul, »puteți să prorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie îmbărbătați. Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor« (versetele 31 - 32). Avem aici două principii importante: deplina, dar subordonata libertate a darurilor și subordonarea duhurilor prorocilor, adică acțiunea și exercitarea darurilor stătea sub autoritatea acelora cărora le-au fost date acele daruri de către Duhul Sfânt. Dacă dezordinea corintenilor consta în aceea, că deseori mai mulți vorbeau în același timp, astăzi dezordinea constă în faptul că de cele mai multe ori se îngrădește libertatea de acțiune a Duhului, lucrarea de zidire sufletească a Adunării fiind încredințată unei singure persoane. Tot așa, versetul 32 contrazice pe toți entuziaștii care spun că nu pot să tacă, deoarece au fost cuprinși de o forță căreia nu i se pot împotrivi. Prorocii erau stăpâni peste ei înșiși atunci când exercitau darurile primite, ei nu erau uneltele lipsite de putere ale unui entuziasm turbulent și lipsit de luciditate, așa cum era în cazul păgânilor, care stăteau complet sub călăuzirea și influența demonilor lor. »Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericele sfinților« (versetul 33). Este de admirat, și toate sufletele simple și sincere se vor umple de laudă și mulțumire, văzând aici credincioșia și grija Dumnezeului nostru, care ne descrie cu cele mai amănunțite detalii ordinea care trebuie să domnească în Adunare. În deplina libertate cu privire la exercitarea darurilor și libertatea de acțiune a Duhului trebuie să ne supunem acestei ordini, căci este ordinea lui Dumnezeu. Orice abatere de la ea este dezordine. Oricât ar fi de frumos sistemul pe care l-am introduce, ca să evităm răul care era în Corint, chiar dacă, de exemplu, am interzice tuturor din Adunare să vorbească și am autoriza numai pe unul să vorbească – ochiul lui Dumnezeu vede în aceasta numai o distrugere a ordinii Sale, o subminare a libertății în exercitarea darurilor, pe care le-a dat Duhul Sfânt pentru zidirea sufletească a comunității Sale. Să punem la inimă, căci suntem responsabili atât de respectarea ordinii date de Dumnezeu în Adunare, cât și de darurile primite pentru glorificarea Lui și spre binele altora, exercitându-le spre folosul Adunării.

Cu privire la femei, apostolul spune simplu: »Femeile să tacă în Adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea. Dacă voiesc să capete învățătură asupra unui lucru, să întrebe pe bărbații lor acasă; căci este rușine pentru o femeie să vorbească în Biserică.« (versetele 34, 35). Comportarea femeilor, mai cu seamă în Adunare, trebuie să se caracterizeze printr-un caracter de modestie, de reținere, și în mod deosebit prin supunere. Dacă surorile stau sub călăuzirea Duhului Sfânt, atunci vor recunoaște că aceasta este porunca Domnului.

Din comportarea și manifestarea multora din Corint era de temut că ei vor refuza să se supună diverselor rânduieli care le-au fost date și de aceea apostolul întreabă: »Ce? De la voi a pornit Cuvântul lui Dumnezeu? Sau numai până la voi a ajuns el?« (versetul 36). Ambele întrebări trebuiau să le răspundă cu „Nu!”, oricât de mari ar fi fost darurile lor, și de aceea trebuiau să se supună ordinii generale din Adunare. Dacă pretindeau că sunt călăuziți de Duhul Sfânt, atunci recunoașterea celor scrise de Pavel era dovada cea mai bună a călăuzirii lor de Duhul (versetul 37). El a scris sub călăuzirea Duhului Sfânt, rânduielile lui erau de la Domnul, și dacă cineva nu le respecta, acela nu respingea pe un om, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă cineva nu recunoștea că apostolul a scris fiind călăuzit de Duhul Sfânt, sau nu credea, atunci nu mai putea să i se ajute, trebuia să rămână în neștiința lui (versetul 38). Creștinul duhovnicesc și simplu recunoaște aceasta; el este convins că aceste rânduieli ale apostolului vin direct de la Dumnezeu și sunt expresia înțelepciunii lui Dumnezeu. El va renunța de bună voie la propriile gânduri și se va supune gândurilor lui Dumnezeu și își va continua drumul potrivit cu descoperirea înțelepciunii lui Dumnezeu. În același timp, cuvintele apostolului de aici sunt deosebit de importante cu privire la inspirația divină a scrierilor sale. El spune cu hotărâre, că ceea ce face cunoscut sunt »poruncile Domnului«. Deci tot ce scrie el aici cu privire la ordinea în Adunare, este prin Duhul Sfânt și potrivit cu voința clară a lui Dumnezeu, și nimeni nu are dreptul să se abată de la ele sau să spună că »sunt valabile numai pentru timpul acela«. Atâta timp cât nu se poate demonstra că rânduielile prezentate aici au fost anulate, sau modificate de Duhul printr-o descoperire ulterioară, noi suntem datori să ne supunem lor cu toată simplitatea și ascultarea. »Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială« (versetul 40). Aceasta este o atenționare severă din partea apostolului, dar el nu se gândește la ordinea omenească, ci numai la ordinea divină.